

A nap májusban hosszú már

A nap májusban hosszú már,
madárdal bűvöl messziről,
s míg ballagok, reámtalál
szerelem kínja messziről.
Tűnődöm, búsan csüng fejem –
a dal s a galagonya sem
tetszik már jobban, mint a fagy.

Az úr előtt nincs akadály:
hozzávezet majd messziről.
De egy áldásért két halál
szeretni ilyen messziről.
Lennék zarándok szívesem,
csak megláthatná kedvesen,
csuhámat s vándorbotomat.

Hogy esdek majd a kapunál,
hisz hozzá jöttem messziről.
Talán majd szállást is kínál,
hogy hazaérjek messziről.
Beszélget édesen velem,
s a szép szavaktól részegen
jósomszédjának elfogad.

Borús és boldog búcsu vár,
csak lássam őt s nem messziről:
de ím, közénk feküdt a táj,
elérem-é oly messziről?
Hány lépés még e végtelen?
Jövöm hiába kémelem...
Istenre bízom sorsomat!

Sosem kell már szerelmi báj,
s öröm – csak tőle, messziről,
hisz nem ragyog több ily sugár
sem itt közel, se messziről.
Jósága példakép nekem:
sínylódnék érte szerezsen
fogságban is, mint árva rab!

Te műved élet és halál,
s az, hogy szeressek messziről:
erőt adj, Mennyei Király,
ne félve nézzem, messziről,
de megláthassam oly helyen,
hol belekáprádzik szemem,
s palota lesz a kerti lak.

Mohónak joggal mondanál:
szeretni vágyom messziről,
mert leghőbb öröm, bárha fáj,
szeretni híven, messziről.
De boldogságom nem lelem,
mert megtagadva végzetem
szerelmemért jutalmamat.

De boldogságom nem lelem,
légy átkozott, vak végzetem:
megtagadtad jutalmamat.